

Но когато се съмне, и когато Стоянчо отвори очи, — започва отново мъката му.

Така се изминаха цъли три недѣли. Стоянчо все така неуморно бродѣше отъ обора до курника и отъ кочината до кошарата и все сѣщото: мучатъ теленцата, грухтятъ прасенцата, блѣятъ агънцата, пѣятъ пѣтленцата, реве магарето по тридесетъ пѣти на день, — но Стоянчо нищо не може да разбере. Най-после той се отчая и два дѣня стоя въ стаята, безъ да излѣзе. Тѣхнитѣ бѣха по кѣра. Бѣше жѣтва. А той стоеше въ една стая и не излѣзе да нахрани нито пѣтлетата, нито агънцата, нито теленцата.

Но на третия дѣнь следъ това, когато той стоеше седналъ до дрѣвника, стана чудото.

Край него мина едно гащато пѣтленце, което, като го погледна нѣкакъ особено, обърна се къмъ една отъ яркитѣ и продума:

— Този и днесъ ще ни дѣржи гладни.

И гащатото пѣтленце заедно се яркитѣ замина къмъ хармана.

Стоянчо скочи като попаренъ. Той се озърна наоколо, потѣрка си очитѣ, дори си захапа едната рѣка да се увѣри, че е буденъ. И той хукна подиръ гащатото пѣтленце и яркитѣ... Гащатото пѣтленце, като видѣ втурналия се къмъ него Стоянчо, изкрѣка, плесна крила и заедно съ яркитѣ прехвъркна въ градината.

— Този днесъ трѣбва да е полудѣлъ, — каза съ разтупкано сърдце гащатото пѣтле.

— И на насъ така се струва, — потвѣрдиха нѣколко ярки въ единъ гласъ и бързо се скриха задъ широкитѣ листи на тиквитѣ.

Като чу тѣзи думи, Стоянчо хукна къмъ обора и съ все сила блѣсна вратата. Вратата се удари въ стената и дветѣ теленца подскочиха отъ страхъ...

— Ехъ, щѣше да ми се пукне злѣчката, — каза едното.

— Пъкъ азъ помислихъ, че оборътъ се събаря, — съ заекване добави другото. — А то било нашиятъ Стоянчо, който отъ два дѣни ще ни умори гладни.

Като чу и това, Стоянчо съ нѣколко скока се намѣри въ кочината. Прасенцата изгрухтѣха и бързо се пѣхнаха подъ свинята.